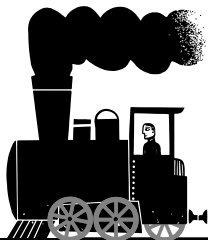
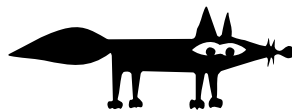

Andana
editorial

El Maquinista

Premi de
Literatura
Infantil de
Meliana
2020

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport

SEMPRE
TEUA
La teua llengua

Andana
editorial

Ajuntament
de Meliana

INSTITUT MUNICIPAL
DE CULTURA DE
MELIANA

© del text: *Santiago Díaz i Cano*
© de les il·lustracions: *Pablo Broseta*
© Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf: 962 48 43 82

Imprès per *Impres Puchades*

1a edició: *novembre, 2021*

ISBN: 978-84-18762-15-4

Dipòsit legal: V-2651-2021

Prohibida la reproducció,
distribució, comunicació pública
o transformació d'aquest llibre en
cap forma ni per cap mitjà sense
l'autorització escrita de l'editor. Si
necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra
podeu adreçar-vos al CEDRO
(www.conlicencia.com; 917 02 19
70 / 932 72 04 47). Tots els drets
reservats.

La llegenda de
Bernat,
el pirata malfadat

Santiago Díaz i Cano

Il·lustracions de **Pablo Broseta**

Als meus pares, pel sacrifici constant.

PRÒLEG

La història que vos contaré és ben antiga: de quan la pobresa era norma; de quan el món encara era gran i misteriós; de quan la mar encara era lliure i fer-se pirata, una opció.

He sentit aquesta narració a tots els ports del món: des de València a Istanbul; de Le Havre a l'Havana; de Manila a Macau...

Unes vegades parlava d'un tímid britànic, pèl-roig i esquifit; d'altres, d'un xinès melancòlic; d'altres, d'un filipí taciturn; i d'altres –àdhuc–, d'un turc bigotut i hieràtic.

Ara partia vers el Carib i les Antilles, ara recorria els mars del sud i la Polinèsia, adés travessava l'Índic, adés girava pel Cap de les Tempestes...

Diferències insignificants, secundàries.

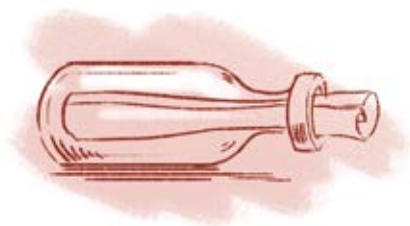
En l'essencial, però, totes eren iguals.

Heus ací el relat d'aquells fets.

Una infantesa dura

Bernat no sabia de la mar, ni de naus, ni de res de res, més que allò que havia llegit als llibres, sobretot als d'aven- tures. Son pare, lladre de professió, sovint portava a casa volums furtats a les mansions benestants de ciutat o a les vil·les de camp de l'alta burgesia o la petita noblesa. Aquells que no podia vendre, els feia servir per alimentar el foc de la cuina. Ara bé, si les cobertes eren de tafilet o de pell més o menys fina, els les separava per tal de reparar o, fins i tot, fabricar sabates. Bernat, de tant en tant, n'escamotejava algun i el llegia d'amagat.

Amb l'ajuda d'un clergue a qui visitava clandestinament, i de les il·lustracions d'alguns llibres, va anar aprenent les beceroles i va acabar per ser capaç de llegir amb relativa fluïdesa. Mes ho portava en secret, allò. En el seu món, saber de lletra era mal vist, i només podia dur-li mofa, befa, i alguna tonyina injusta. Començant per son pare mateix, qui sempre l'havia tingut per una càrrega, un trapatroles i un fill inútil, incapaç d'ajudar-lo en el negoci. La primera i única vegada que se'l va endur a un *treball* va estar a punt de fer que els enxamparen a tots dos. Allò li va costar a Bernat una pallissa, que el va deixar rancallós per a les restes, i el càstig perenne d'haver d'alimentar-se de les engrunes que queien de la taula, com si fora un gos.

-Si en vols més, ves pel món a guanyar-t'ho! -li cridava furiosament el seu progenitor.

-Només és una criatura -provava de mitjançar sa mare.

-Una caparra. Això és el que és. A la seua edat jo ja portava el pa a ma casa sense queixar-me.

I, quan la mare va morir de tisi, encara fou pitjor.

La decisió

Fins que un bon dia, fart de ser víctima d'abusadors concrets i de la societat en general, Bernat va decidir fer-se pirata.

A partir d'aquell moment seria un proscrit, un home lliure sense més servitud que el caprici del seu albir. Faria la seua, i no respectaria cap altra norma que la seua pròpia llei.

No aspirava, tanmateix, a convertir-se en un energumen tirànic, arbitrari i cruel com aquells dels quals ara renegava i fugia. Ans al contrari, íntimament anhelava exercir les virtuts dels veritables cavallers: generositat, valor, veritat, templança...; però, sobretot, justícia.

D'ençà en avant, sa nau seria sa pàtria; i la mar, son univers.

Infantilment, va començar a buscar un vaixell abandonat, com si aquesta mena de coses plogueren del cel. Mes la sort va voler que, als pocs dies de cerca –en una petita cala, una platja mínima entre dues barres d'es-culls– hi trobara, panxa enlaire i mig desballestada, una nau de cabotatge d'un sol pal, vela llatina i poc més de sis braces d'eslora. S'hi va instal·lar i la va convertir en la seua llar. Mentrestant, va anar practicant-li algunes reparacions rudimentàries, la va calafatejar una mica i la va embrear tan bé com va saber i poder.

Passats uns mesos, va considerar que la nau ja estava adobada i a punt. Aleshores, va anunciar per antres i tavernes del port que el capità Resquit es faria prompte a la mar, amb el seu vaixell *La Poderosa*, a la cerca d'aventures i fortuna rere l'horitzó. I que buscava homes honorables, valents i decidits per tal de conformar la tripulació.

Prompte van començar a acostar-se-li brivalls, rufians, pillastres i gentola de tota mena. Mes, en saber que no en tenia, d'argent, i que la paga quedava fiada absolutament a la sort que el futur deparara a tan incerta expedició, la majoria se'n tornaven per on havien vingut tot llançant renecs i malediccions. Alguns van arribar

a descarregar-li clatellots furibunds pel que consideraven una estafa i una falta de respecte a la seua honra de mariners, així com una violació de totes les lleis no escrites de la navegació.

–Però què es deu haver pensat, aquest caganer?!

Àdhuc, una parella de malcarats, més indignats o de cor més podrit que els altres, el van esperar una nit, amagats en una androna, i el van atacar covardament per sorpresa, tot punxant-lo fatalment a l'ull esquerre. Bernat, amb resignació ben apresada després de tants anys de colps i pallisses, es va fabricar un pegat de color roig i forma ovalada, el va cosir a una cinta i se'l va posar sobre la conca buida. Llavors, tractant de ser positiu, es va dir:

–Allò perdut, perdut està. No deu haver existit mai al món cap pirata respectable amb el cos sencer.

I ho va interpretar com l'indici d'un inici, com un senyal inequívoc que ja no hi havia marxa arrere.

Comença una odissea

Després d'unes setmanes de rebutjos, esglais i bastonades, per fi va poder ajuntar un grupat de miserables com ell, sense més esperança que aquell projecte esbojarrat. Estava el senyor Grumoll, un vellard –sord com una branca– que deia que sabia cuinar. També el senyor Bou, un homenet gras com un elefant marí que assegurava tindre experiència com a contramestre. I el senyor Crec, un timoner tan esquifit que no semblava capaç de fer girar ni una roda de filar. Més tota una rècula de pidolaires desnerits que a males penes s'aguantaven drets: el doctor Escalpel, homenet prim d'ulls inquietos que aferrava constantment contra el seu pit un maletí amb

ganivets i estris diversos que, segons ell, era regal d'un cirurgià a qui havia servit anys i panys, cosa que li donava dret –sempre al seu parer– tant al títol com a l'aixovar; el senyor Fus, un ésser arrugat com una pansa però d'edat indefinida i a qui, com si foren els merlets d'una torre de guaita, li faltava un dit de cada dos; un fals cec que es feia anomenar senyor Viu; com també el senyor Bemoll, presumpte músic sense veu ni gràcia, que feia renillar una sort de llaüt d'una sola corda al qual treia un repel·lent so nasal; o el senyor Goig, despistat i bromista impenitent; i el senyor Tort, un beneitó sense dents que tenia un ull mirant a ponent i l'altre al pol Nord; sense oblidar tampoc els bessons Rull, als quals hom va batejar Blau i Roig en atenció al color dels mocadors que solien dur al coll, puix que, en llevar-se'ls, resultaven del tot indistingibles sota les seues tofudes cabelleres rosses i rinxolades; i, per rematar el grup i perquè no hi faltara de res, el jovencell Oriol, a penes una criatura pàl·lida i espantadissa que jurava no conèixer el seu cognom –com tampoc no sabia ni volia saber com tornar a sa casa– i a qui tots dirien Xiquet d'ençà en avant.

Bernat sabia ben cert que aquells apel·latius –del primer a l'últim– eren falsos, inventats. Però no li importava en absolut. Ell mateix havia posat en pràctica aquell

costum, en desfer-se sense la menor recança del cognom que havia heretat del tirà de son pare. Ans al contrari, aquella coincidència de partida li va semblar, no només saludable i adient sinó, àdhuc, poètica:

–Noms nous per a una nova vida –es va dir, somiador.

Doncs bé, sense cerimònies ni salves, aquells tretze homes van arrossegar el buc varat en la platja a força bruta. De nit, se'ls va fer. Per sort, aquell dia la marea alta fou ben alta i la carcassa escarransida va començar a surar abans no caigueren els primers homes exhaustos per l'esforç.

–Ràpid, ràpid; tots a bord!

Aleshores, i malgrat el cansament, en sentir el balançeig de la barqueta agrunsada pel suau onejar de les aigües en aquella nit tranquil·la, la tripulació en ple es va sentir com qui és transportat pels Àngels cap al Cel, i va esclatar en una entusiàstica, alhora que bastant compassada, cantarella:

–Tres visques per *La Poderosa*!

–Visca! Visca!! Visca!!!

–Tres més, pel capità!

–Visca! Visca!! Visca!!!

Llavors Bernat, com si volguera correspondre amb la part que li pertocava, va bramar des del minúscul pont:

–Contramestre Bou, rumb a ponent!

A partir d'ací, la veu de Bou es va sobreposar a tota la resta i va començar a disparar ordres a tort i a dret. La confusió, llavors, fou generalitzada. Seria difícil –i tal volta inútil– escatir si degut a la malaptesa dels mariners, a la manca de mestria de part del contramestre, o al seu maleït accent de les muntanyes que el feia parlar a borbollons, com si li hagueren tallat mitja llengua. Tanmateix, malgrat aquell desconcert unànime i les anades i vingudes sense trellat ni forrellat de tothom, la nau desgovernada va anar endinsant-se en la mar amb rectilínia decisió, fruit qui sap si de l'atzar, d'un corrent poderós, o d'un disegni superior.

A penes una hora més tard, la costa havia desaparegut de la vista, i només els estels i la lluna mantenien puntets lluminosos sobre el mantell fosc de la nit.

